

Mladý *Hlasatel*

Miletínské vydání číslo 11
1. Srpna 2018

Ahoj. Čau. Na viděnou. Sbohem! Loučím se!

Konečná, vystupovat. Náš vlak dojel do stanice den 11, tedy až nakonec našeho společného putování. Proto bych chtěla poděkovat všem našim zapáleným čtenářům, kteří tu s námi byli už od samého začátku. Snad jste si dobře počítli.

Dnes tu máme před sebou poslední číslo *Hlasatele*, tedy poslední den na naší cestě za Rychlými šípy.

Asi se všichni ptáte, co děláme, když jsme se již včera se všemi rozloučili. Nebojte, bylo toho dost. Spousta úklidu, florbalu a

Miletínských modlitbiček.

Proběhlo například finále ve lvech a tygrech. Ve lvech vyhráli žlutí a v tygrech zelení. Gratulujeme všem týmům.

Také proběhl každoroční turnaj All Stars, Middle Stars a Old Stars, ve kterém překvapivě vyhráli Middle Stars. Předvedli neskutečný výkon a zapálení, a my jim také moc gratulujeme!

Uklízení proběhlo překvapivě ladně a rychle, i když to rozhodně není oblíbená plantážnická činnost.

Vše ok. Plantážníci se těší domu. Za chvíli jsme tam!

-Majda X

Jak probíhá večer mladého rozdováděného muže?

Po krásném táboráku je radostí uspávat děti. Patří to mezi nejoblíbenější část dne a to z toho důvodu, že se od nich člověk dozví zajímavé informace a všemožné praštěné nápady. Je fakt, že praštěné nápady mohou kolikrát pocházet ode mě a přiznávám, že mi klidné uspávání moc nejde, přeci jen jsem trochu rozdováděný mladý muž a svou dovednost přenáším na děti. Tanečky, zpíváníčko a různé povídačky na všech chatkách a pokojích jsou jedny z mnoha pěkných věcí v nočním táboře. Hravé uspávání je třeba zakončit skvělým jídlem. Neuplynul den, kdy bych si nedal polívčičku o 11.

Hodině, co skvělá maminka Dana uvařila. Připadám si zde jako v ráji. Jídla je zde požehnaně, vše neskutečně dobré a mé břicho pěkně plné. Proto mám vždy dost energie a elánu psát po večerech články do Mladého hlasatele. Samozřejmě by se večer, tedy spíš noc, nedala zakončit bez pořádného ohně. Být kolikrát sám u praskajícího ohně, přináší příjemný pocit. Samozřejmě u ohně nejde být neustále sám. Jsem rád, že mým častým doprovodem u nočních, ne-li ranních táboráků, jsou otevřená děvčata s úsměvem na tváři. Pak už jen zbývá zalézt do spacáků pod širé nebe a za svitu měsíce pozorovat hvězdy, plynoucí mraky, a potulující se ranní ptáčata.

-Ondřej

Balíme, dětičky, balíme!

A příběh skončil. Rozloučili jsme se s hrdiny, kteří nás provázeli celou cestou. Pro mě je to vždycky jeden z nejsilnějších momentů celého tábora. Včerejší prodloužený taborák únavou už hodně dětí sledovalo s hlasitým zíváním. Za odměnu mohly děti spát venku u ohně a některé se uvelebily přímo tam... některé daly přednost centru tábora kolem stožáru... někdo volil místo více o samotě... když jsem se v noci procházela táborem a v té teple noci tu a tam štěbetaly dětské hlásky... bylo to prostě magické. Jakoby se tím uzavřela celá ta kapitola zvaná dobrodružství. Dnešek byl totiž už ve

znamení balení a všemi oblíbeného úklidu. Žlutáci hřiště, modráci jídelna a okolí, zeleňáci okolí chat, červeňáci zbytek. Papírky, suché rohlíky, florbalky, míčky všech velikostí, lahve (samozřejmě na vodu :)), mikiny, trička, ponožky, boty, ...a spousta dalších věcí, které se v prostorách tábora za ty dny nahromadí. Příklad zněl uklidit tábor a pak se vrhnout na úklid vlastních chat. Upřímně některým rodičům nezávidím otevření kufrů jejich dětí, dobrou zprávou ale je, že toxický materiál se většině táborníků podařilo zpracovat do zavazadel a dnešní noc možná bude pro mnohé příjemným překvapením, budou moci dýchat! Celý den bylo ve vzduchu cítit vzrušení z posledního dne a očekávání návratu do domácích hnízdeček. Teď už cvrkot ustal a uklizený tábor spí, zabalené kufry spí a děti také. Dobrou a zítra hurá domu!!!

-Marcelka

Zazvonil zvonec a stanů je konec

A je to tady... středa... zítra ráno jedeme a je načase zabalit nejen všechno, jakože úplně všechno a za pomoci ostatních zavřít kufr, tašku, či jiné zavazadlo... Ale také zbořit stany. To víte... to není jen tak!!! Prvním krokem je vyndat spacák a karimatku, hlavně si to odložit někam, kde to najdu, abych mohla spát. Dalším krokem je, si zabalit veškeré věci, které ve stanu máte. Jenže, tam je milion kapes, ve kterých se vždy něco najde... I po tom roce, co ten stan znovu otevřete... Dobrá, to bychom měli. Stan je, zdá se, prázdný. Kolíky, teď vyndat kolíky. Hlavně abych vyndala všechny. Některé se ohýbají, pod tvrdou slupkou naší zemičky. Nepršelo, je to tvrdý. Jde to špatně ven.. Aha, tady je ještě jeden, a tady jsem jeden zašlápla... Kolíky venku, teď vyndat ty zaražené tyče, kterým se říká konstrukce. Vše

vyndáno, stan se hroučí k zemi. Vyndat konstrukci, alá tyčky zlomit a uschovat. Dalším úkolem je nějak to složit, aby se vůbec ten zabalený stan nějak tak slušně vešel do obalu... Hmm jasné, já v tom mám pár let praxe, ale i tak, zip praská ve švech... Jenže, já nevím, jak to máte vy, ale mně se tam vždy někdo zabydlí. Si přijdu jak několika hvězdičkový hotel... Předloni myška s myšátkem, loni nějaký slepýš a letos? Letos jsem tam měla docela narváno.... Malá užovka, která se před pár dny svlékla z kůže, cestička od myšičky a mraveniště, které tam na začátku tábora nebylo... Doufám, že se jim to líbilo, napíší recenze na komfort, který se jim naskytl a dorazí někdy příště... Hotovo, konec, endelešluse.- Ell